

„Nebudu kvůli tobě riskovat, že se moje kletba probudí a já tu povraždím půlku Chorivy.“

Siva k němu vzhledla s pootevřenými ústy. Co mohla taky čekat jiného? Její rozptýlení nevyšlo, nemohla přece čekat, že se kvůli ní postaví strážným, že za ni bude bojovat, když ona sama ani nedokázala pořádně uzvednout ten zatracený ukradený meč, který se jí houpal u pasu.

Něco se v ní v ten moment pohnulo. *Tohle byl tedy konec.* Přinutila se narovnat. *Pokud měla na vybranou, tak se zpátky nevrátí.*

Obešla Bogobora. S podivně chladným klidem vytáhla z pochvy meč a vykročila zpoza domu. Neuměla s ním pořádně zacházet. Ale třeba, pokud alespoň naznačí, že na Volkonce zaútočí, vyprovokuje je k odvetě. Nebudou se držet zpátky. A když se jí poštěstí, pak ji zabijí. Cokoliv teď pro ni bylo lepší než se vrátit zpátky do vězení. Teď, když měla svobodu téměř na dosah...

Živou mě nedostanete. Nenechám Jedwigu vyhrát. I kdyby to znamenalo, že zemřu.

Mířila k ní trojice mužů. Když si jí všimli, dva z nich zvedli své kuše, ve tvářích nenávistné výrazy.

„Vážně nevím, jak se ti zase podařilo utéct, ty malá prašivá čarodějnice,“ oslovil ji nejbližší voják, postarší muž se zarostlou tváří, a tasil svůj vlastní meč. „Ale věř mi, že znovu se ti něco takového už nepoštěstí.“

Siva ztěžka polkla. Přinutila se sevřít meč oběma rukama. Měla dojem, že jí zbraň co nevidět vypadne z ruky, jak se jí paže chvěly strachem a vysílením. Nesmí ho pustit. Byla poslední z dětí Mraza. Alespoň procentokrát před Volkonci neutěče. Tentokrát bude bojovat.

Náhle cosi hlasitě zapraskalo u dveří domu.

Siva sebou slabě trhla překvapením. Cosi odtamtud vzlétlo. Bylo to drobné a zmítalo se to ve studeném nočním vzduchu v malých ohnivých jazycích.

Nitrem se jí rozlilo nepatrné teplo naděje. Promluvila tichounce k papírovému tvorů, kterého už při stvoření opředla hustou sítí slov, jež ho nyní živila a chránila před ohněm. Teď se ho snažila úplně oživit svým hlasem, zatímco se k ní blížili vojáci. Mluvila k němu jako matka, která něžně probouzí své dítě.

Zvedl se vítr. Siva pomalu sklonila svůj meč. Pokračovala ve svých slovech, tichounce šeptala vábivá slůvka drobnému tvorů, jenž právě plně roztáhl křídla, která se začínala zvětšovat a přeměňovat. Zatřepetal jimi, vyrovnal svůj let a vyrazil vzduchem k ní.

Siva začala pomalu ustupovat. Koutkem oka zahlédla, jak ji ze stínů sleduje příkrčený Bogobor, jako kdyby si nebyl jistý jejím počínáním. Neměla čas mu cokoliv naznačovat.

„Myslíš si, že nám utečeš?“ ušklíbl se na ni muž. „Víš, že s tou tvojí pajdavou nohou daleko nedojdeš.“

Čtyři kroky. Ještě čtyři kroky a dostane ji.

Muž napřáhl svůj meč. „Uvidíme, jak umíš bojovat, ty malá mrcho.“ Sivino srdce vynechalo strachem jeden úder.

Okamžik na to ji ovanul horoucí závan vzduchu, až klopýtla vzad a musela na okamžik zavřít oči. Před ní se rozevřela ohnivá křídla tvora, jehož tělo bylo nyní dlouhé jako její paže. A stále se zvětšovalo. Zobák mu sílil a prodlužoval se. Křídla mu mohutněla, papír zhrubl, z jeho povrchu vyrašila bělostná pírka, z nichž se stávala silná a lesklá pera.

Muži vyděšeně vykřikli. Kuše zadrncely. Šípy prolétly mezi křídly a ztratily se kdesi za Sivou ve sněhu.

Ohnivý pták zavřískl.

Siva spatřila, jak ze stínů domů vybíhá Bogobor. Přiskočil k nejbližšímu muži a rukojetí nože ho uhodil do spánku. Než se dotýčný stačil vzpamatovat, z úst mu vyšel překvapený povzdech a svezl se na zem.

Druhý voják právě zápasil se svou kuší, do které se snažil založit další šíp.